

Упжти се къмъ село. Месечината му свѣти като фенеръ, но — нали е пиянъ — не му спори пжтьтъ.

Върви и си мисли:

— Да имамъ дружина, — по-лесно ще се стигне. Разприкаже ли се човѣкъ — нѣма да усѣти, какъ ще превърли баира.

И както си помисли, — видѣ до себе си човѣкъ.

— Добъръ вечеръ, побратиме, — поздрави го той. Оня не отговори.

Спрѣ се дѣдо Маньо.

И другиятъ се спрѣ.

— Защо мълчишъ бе, глухъ ли си, или си нѣмъ? Пакъ мълчи.

Полеето пусто: — ни дърво, ни камѣкъ, ни каквагоде живинка.

— Усѣтилъ ме е, че имамъ пари и сега ще ме нападне, — рече си, дѣдо Маньо.

Ама да прощава.

Другиятъ пакъ мълчи.

Уплаши се дѣдо Маньо, че като хукна — иди го спирай.

— Хора брей, ограбиха ме, — реве, та полето кѣнти. И бѣга, бѣга ти казвамъ, като че стрела брѣмчи!

Добре, ама и другиятъ тича. Не отстѣпва нито крачка отъ него. Лети, а стѣпки не се чуватъ.

— Дали не е дяволѣтъ, — мисли си дѣдо Маньо — и още повече бѣга. Не усѣти, какъ стигна въ селото. Падна при моста отъ умора.

— Отидоха ми парицитѣ, — едва бѣбли той и вече започва да губи свѣсть.

По едно време се опомня. Дърветата шумятъ като изплашени, а месечината бѣга да се скрие задъ кавацитѣ. Единъ облакъ — наеженъ като вѣлкъ — я настига. Сдави я и, догдето тя да изпищи, погълна я проклетникѣтъ.

Страшно нѣщо, ти казвамъ!

Погледна дѣдо Маньо и съ другото око, но Незнайниятъ вече го нѣмаше при него. Попипа пояса, — паритѣ си стоятъ. Опитва се да стане.

Ала — тъкмо да стѣпи на моста — чува, че нѣщо се плиска, като кога човѣкъ се дави. Поглежда. Нѣщо